

MASTER'S CHOICE:

ALT-J

2012 was het jaar van Alt-J. Het geprezen debuutalbum *An Awesome Wave* leidde tot uitverkochte zalen en de winst van de Mercury Prize, wat de Britse band in hetzelfde rijtje plaatst als The XX, Arctic Monkeys en Franz Ferdinand.

Hun muziek vervaagt de grenzen tussen folk, rock, hiphop en elektronica. Drummer Thom Green en bassist/gitarist Gwil Sainsbury selecteren ieder respectievelijk vijf albums die hen hebben beïnvloed en geïnspireerd.

1. Deftones – Adrenaline (1995)

Dit heb ik nog nooit iemand verteld, maar ik was vroeger elke zondag bongospeler in een kerkband. Een vriend van me was drummer in diezelfde band en gaf me een mixtape met muziek van onder andere Deftones. Ik vond hun muziek meteen geweldig. Dankzij het drumwerk van Abe Cunningham wilde ik zelf ook drummer worden. Zijn stijl op *Adrenaline* is progressief en intuïtief, maar niet geforceerd. Op ons nummer 'Tessellate' is deze invloed te horen: mijn drums hebben daar een vergelijkbare progressieve drive zoals 'Passenger' van Deftones. *Adrenaline* markeert ook het begin van de periode dat ik me als puber begon af te zetten tegen die burgerlijke kerkband, naar metal ging luisteren en begon met skateboarden.

2. PJ Harvey – Let England Shake (2011)

Ik leerde PJ Harvey's muziek vorig jaar kennen tijdens de Mercury Prize. Ik hoopte eigenlijk dat Metronomy zou winnen, dus in eerste instantie was ik pissig dat 'een of andere chick' won, maar haar album *Let England Shake* is echt fenomenaal. Opzwepende nummers, kleurrijke teksten en een frisse combinatie tussen folk en gitaarrock. Ik luisterde er veel naar tijdens Alt-J's tours in 2011. Die periode was best grimmig: weinig geld en veel lange, koude ritten. Dit album gaf me in die periode een comfortabel en warm gevoel. Tegenwoordig raak ik regelmatig gestrest door de aandacht van media en fans. *Let England Shake* is een therapeutisch album dat me helpt om terug te gaan naar dat veilige gevoel.

3. John Talabot – Fin (2012)

John Talabots muziek heeft iets weg van de ondefinieerbare, eclectische producties van Jamie XX (het muzikale brein achter The XX, red.) en Holy Other. Dansbare elektronische muziek met een diepemotionele onderlaag. Talabot inspireert me om nog meer emotie in muziek te stoppen. Ik hoorde Fin voor het eerst naar aanleiding van een stuk van Anthony Fantano, mijn favoriete recensent (The Needle Drop, red.). Ik hecht enorm veel waarde aan zijn mening. An Awesome Wave kreeg van hem een 8-.

4. Lamb Of God – Burn The Priest (1999)

Dit debuutalbum van metalcore band Lamb Of God is zonder twijfel hun beste plaat. Burn The Priest is rauw en enorm krachtig met die precieze drums, schreeuwerige vocalen en scheurende gitaren die bijna als percussie klinken. De polyritmiek geeft het album bijna een orkestraal karakter, vooral op het nummer 'Chronic Auditory Hallucination'. Burn The Priest was een plaat die ik veel luisterde rond mijn achttiende. Vaak samen met een vriend in de auto. Het is muziek die me als artiest energie en zelfvertrouwen geeft, een goede manier om tijdens tours te ontsnappen aan alle hectiek.

5. TNGHT – TNGHT (2012)

De EP van TNGHT is echt een banger. Het is geen dubstep, maar tegelijkertijd zijn de bassen wel vergelijkbaar met de diepte van bijvoorbeeld Digital Mystikz. Hudson Mohawke (samen met Lunice vormt hij TNGHT, red.) is geen drummer, maar hij maakt de beste drumbeats die ik ooit heb gehoord. Deze EP is de perfecte party-soundtrack. Helaas gaan we niet vaak naar feesten: we hebben er simpelweg niet genoeg tijd voor als we toeren. Ik leerde Hudson Mohawke's muziek vorig jaar kennen op Midi Festival, Alt-J's eerste buitenlandse festival. Het was in een historisch dorpje aan de Franse kust, echt geweldig. Na hun optreden gingen we naar een strandfeest in de buurt. Knetterstoned met z'n allen de zee in, en daarna moesten we liftend terug, omdat het openbaar vervoer 's nachts niet meer reed.

6. Dr. Dre – 2001 (1999)

Ik was 14 jaar oud en mocht 2001 niet kopen vanwege de 'Parental Advisory'-sticker. Een vriend die ouder leek kocht de cd stiekem voor me. Ik ben een semi-albino, middenklasse jongetje uit een plattelandsdorpje. Ik herkende me dus totaal niet in de expliciete teksten. Het was puur escapisme: een vlucht uit mijn saaie omgeving. Ik was een chagrijnige puber die zich afzette tegen zijn ouders in die tijd. Het allereerste nummer ooit dat we als Alt-J voor publiek speelden was een instrumentale versie van 'Still D.R.E.'. We hebben er een paar maanden geleden een mash-up van gemaakt met de tekst van Kylie Minogue's 'Slow'.

7. Princess Chelsea – Lil' Golden Book (2011)

Lil' Golden Book is te omschrijven als een mix tussen Enya, Disney en organische beats met een vleugje Radiohead en Audio Bullys. We draaien haar nummer 'Machines Of Loving Grace' altijd voordat we het podium op gaan. Het is een nummer dat ontspant, maar ook iedere keer weer inspireert. Ik ontdekte dit album in de periode vlak voordat we ons debuutalbum uitbrachten. We reisden veel tussen optredens en Lil' Golden Book was een soundtrack voor die autoriteiten. Het is een van de drie albums die we echt allemaal oprecht waarderen samen met In Rainbows van Radiohead en PJ Harvey's Let England Shake.

8. Pink Floyd – The Dark Side Of The Moon

Op mijn vijftiende begonnen mijn vrienden en ik met bier drinken. We waren toen echt wekelijks fucking wasted. Een van mijn vrienden liet tijdens een avond bij hem thuis The Dark Side Of The Moon van Pink Floyd horen. Ik was compleet overdonderd. Het album is een trip, dus het was perfecte muziek om in een bepaalde zorgeloze trance te raken tijdens onze drinksessies. Nu ben ik vooral gefascineerd door de documentaire over het opnameproces van The Dark Side Of The Moon. De tape loops, 16-delige multitrack-opnames en mix zijn enorm complex. Dat realiseerde ik me pas tijdens het opnameproces van An Awesome Wave, dat vergeleken met deze klassieker natuurlijk veel simpeler is.

IK LUISTERDE VEEL NAAR LET ENGLAND SHAKE TIJDENS TOURS. DIE PERIODE WAS BEST GRIMMIG: WEINIG GELD EN VEEL LANGE, KOUDE RITTEN.

9. Radiohead – In Rainbows (2007)

Het is moeilijk om voor te stellen hoe Radiohead In Rainbows heeft gemaakt, want dit album is geniaal. Dit is absoluut een collectieve favoriet van Alt-J. Ik zag in een documentaire dat Thom Yorke constant geluiden maakt op zijn laptop of in de studio. Niet echt coupletten of refreinen, maar losse soundscapes die hij later verwerkt in Radioheads muziek. Tijdens onze tours maken wij ook vaak losse geluiden of melodieën. Die organische ideeën verwerken we regelmatig in onze muziek: we doen allemaal het 'Thom Yorke ding'. Eigenlijk zijn we menselijke versies van Ableton. Ik realiseer me nu dat In Rainbows uitkwam in het jaar toen we als Alt-J bij elkaar kwamen op de universiteit van Leeds. Dat kan bijna geen toeval zijn ...

10. Ratatat – Wildcat (2006)

Het trippy album Wildcat van Ratatat was mijn 'werkmuziek' toen ik een jaar lang in Californië studeerde. Veel studenten in de Verenigde Staten gebruiken Adderall (medicijn tegen ADHD, red.) als partydrug of om meer gefocust te studeren. Ik gebruikte het als ik een tentamen had of een essay moest schrijven. Studeren op Adderall voelt net zoals dansen met MDMA op. Normaal gesproken leidde muziek me tijdens studeren juist af. Maar het vlotte tempo van Wildcat werkt perfect als impuls om compleet gefocust door te werken.